

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **K. R.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2012, č. j. 4 A 32/2012 – 48,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2012, č. j. 4 A 32/2012 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2012, č. j. CPR-10387-2/ČJ-2011-9CPR-V234, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 9. 2011, č. j. KRPA-8616/ČJ-2011-000022, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle odst. 3 téhož

ustanovení stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně zařazena do informačního systému smluvních států a podle § 120a téhož zákona správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky nejméně od 4. 1. 2011 do 7. 2. 2011 neoprávněně přesto, že jí bylo rozhodnutím ze dne 9. 2. 2010, č. j. CPPH-2382/ČJ-2010-004003, pod identitou M. K., nar. X, st. přísl. Ukrajina, uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, na jehož základě byla od 1. 3. 2010 do 1. 3. 2012 vedena v evidenci nežádoucích osob; osoba vystupující pod identitou M. K. a žalobkyně jsou přitom podle otisků prstů jedna a tatáž osoba, jak bylo zjištěno porovnáním daktyloskopických karet a potvrzeno odborným vyjádřením ve smyslu § 105 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, ze dne 6. 6. 2011, č. j. KRPA-3384/OKTE-2011 Ex-Da. Žalovaný dospěl k závěru, že chování žalobkyně představuje závažné ohrožení zájmů společnosti, a veřejný zájem na jejím vyhoštění proto převážil nad ochranou před tvrzeným zásahem do jejího soukromého života, když na území České republiky pobývají její syn A. R. a dcera Z. H., kteří zde mají trvalý pobyt. Rozhodnutím o správním vyhoštění sice bude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, s ohledem na závažné a opakované úmyslné protiprávní jednání z její strany ovšem žalovaný nepovažuje tento zásah za nepřiměřený; soužití se synem a dcerou lze realizovat kdekoli, kde budou mít povolen pobyt, zejména pak v domovském státě, kde byl žalobkyni rovněž přiznán důchod z důvodu invalidity III. stupně.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 25. 5. 2012, ve které navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Namítala, že správní orgány odpovídajícím způsobem nezjistily skutkový stav a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný odpovídajícím způsobem nezohlednil dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně žije na území České republiky ve společné domácnosti se svojí dcerou a vnukem a v Česku žije i její syn; všichni zde mají přiznán trvalý pobyt a vnuk navíc žádá o udělení státního občanství. Žádné další příbuzné v rozsahu nukleární rodiny žalobkyně nemá, a to ani na Ukrajině, veškeré rodinné a sociální zázemí má v Česku. Navíc je těžce nemocná (na Ukrajině jí byla přiznána invalidita III. stupně) a v podstatě není schopna se sama o sebe postarat. Žalobkyně je mimoto přesvědčena, že nebylo prokázáno, že se skutečně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu. Žalovaný se rovněž nevypořádal se všemi námitkami v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a správní orgány postupovaly nezákonně, pokud ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území, s vykonatelností; takový postup je podle jejího názoru v rozporu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 7. 2012, č. j. 4 A 32/2012 – 48, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku neshledal důvodnou námitku, že žalovaný řádně nezhodnotil dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Poukázal na

protiprávní jednání žalobkyně spočívající v tom, že vystupovala na území České republiky pod cizím jménem, přičemž pod touto identitou jí bylo uloženo správní vyhoštění, které není žalobkyní respektováno. Městský soud přitom dospěl k závěru, že ohledně této otázky není třeba provádět další znaleckou expertizu zaměřenou na zjištění, zda bylo porovnání otisků prstů v databázi IS AFIS provedeno správně; tomu ostatně nasvědčuje, že osoba vystupující pod jménem M. K. o sobě uváděla údaje, které se do jisté míry shodují s údaji vztahujícími se k žalobkyni. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o protiprávnosti jednání žalobkyně spočívajícího v tom, že nejméně od 4. 1. 2011 do 7. 2. 2011 pobývala na území České republiky neoprávněně a současně v době, kdy jí byl pobyt zakázán. Vyhodnotil jako přiměřený závěr žalovaného, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v případě žalobkyně přiměřeným z hlediska zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života, a to právě s ohledem na protiprávnost jejího jednání.

[5] Městský soud konstatoval, že pokud je žalobkyně dlouhodobě nemocná (invalidní) a dcera o ni pečuje, pak není vyloučeno, aby jí tuto péči poskytovala i na Ukrajině, kam může se žalobkyní vycestovat; rovněž tak může žalobkyni nadále finančně podporovat. Uzavřel, že k zásahu do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců došlo na základě zákona a v jeho mezích, ve veřejném zájmu a při respektování principu proporcionality. Ze správního spisu pak rovněž nevyplývá, že by žalobkyně byla v postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž správními orgány byl tento stav správně hodnocen k době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění i k době tomuto rozhodnutí předcházející, kdy k porušování předpisů o pobytu cizinců docházelo. Městský soud neshledal pochybení, ani pokud správní orgány stanovily v rozhodnutí nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území. Pokud totiž má správní orgán oprávnění stanovit tuto dobu, pak je oprávněn určit i příslušný časový úsek, tedy její počátek a konec; správní orgán tak postupoval v souladu s § 118 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že se žalovaný jako správní orgán druhého stupně nezabýval všemi odvolacími námitkami žalobkyně.

[6] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 11. 9. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2012, podanou podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 a 3 s. ř. s. Namítala rozpor napadeného rozhodnutí žalovaného s ustanoveními § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších protokolů (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), pro který měl městský soud toto rozhodnutí zrušit. Žalovaný podle ní neprovedl řádné dokazování ke zjištění přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatelky, a to zejména v kontextu jejího zdravotního stavu.

[7] V návaznosti na svá tvrzení v žalobě stěžovatelka namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nezohlednil, že stěžovatelka žije na území České republiky ve společné domácnosti se svojí dcerou a vnukem a v Česku žije i její syn; všichni zde mají přiznán trvalý pobyt a vnuk navíc žádá o udělení státního

občanství, čímž by se stěžovatelka stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žádné další příbuzné v rozsahu nukleární rodiny nemá, a to ani na Ukrajině; veškeré rodinné a sociální zázemí má v Česku. Stěžovatelka je navíc těžce nemocná (na Ukrajině jí byla přiznána invalidita III. stupně) a v podstatě není schopna se sama o sebe postarat. Mimoto je přesvědčena, že nebylo prokázáno, že se skutečně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu; své jednání ovšem nebagatelizuje a v případě jeho prokázání je připravena za ně nést odpovídající následky, například ve formě pokuty. Městský soud podle ní rovněž nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami v jejím odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně s návrhem na provedení výslechu svého syna, zaměřeného na prokázání zdravotního stavu stěžovatelky, a dále že postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie je třeba hodnotit ve vztahu k období, kdy mělo z její strany dojít k porušení právních předpisů; pokud stěžovatelka následně již nesdílela společnou domácnost s občanem Evropské unie (bývalým manželem svojí dcery), pak tato skutečnost mohla mít vliv na jiná řízení (např. o přiznání přechodného pobytu), avšak nikoli na řízení o správním vyhoštění, které je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8. 10. 2012 uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti, jakož i návrhu na přiznání odkladného účinku. Je přesvědčen, že v řízení byly provedeny důkazy, které nezpochybnitelně prokazují protiprávní jednání stěžovatelky, přičemž žalovaný se náležitě vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně rozhodoval o správním vyhoštění stěžovatelky v době, kdy nebyla rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť bývalý manžel dcery stěžovatelky, pan L. H., žije v Ú., což bylo potvrzeno rovněž místním šetřením v místě bydliště stěžovatelky a její dcery na adrese M. 3274/3, P. 10.

[9] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 10. 2012, č. j. 4 As 66/2012 – 39, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v

předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatelka namítala rozpor napadeného rozhodnutí žalovaného s ustanoveními § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 8 Úmluvy, pro který měl městský soud toto rozhodnutí zrušit, neboť nebylo provedeno řádné dokazování ke zjištění přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do rodinného a soukromého života stěžovatelky, a to zejména v kontextu jejího zdravotního stavu, jakož i skutečnosti, že žije na území České republiky ve společné domácnosti se svojí dcerou a vnukem a v Česku žije i syn; všichni zde mají přiznán trvalý pobyt a vnuk navíc žádá o udělení státního občanství. Žádné další příbuzné v rozsahu nukleární rodiny stěžovatelka nemá, a to ani na Ukrajině; veškeré rodinné a sociální zázemí má v Česku. Navíc je těžce nemocná (na Ukrajině jí byla přiznána invalidita III. stupně) a v podstatě není schopna se sama o sebe postarat.

[14] Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[15] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na protiprávní jednání stěžovatelky spočívající v tom, že pobývala na území České republiky neoprávněně přesto, že jí bylo pod cizí identitou (jako M. K., za kterou se vydávala), uloženo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2010 správní vyhoštění na dobu 2 let, na jehož základě byla (pod touto cizí identitou) rovněž zařazena do evidence nežádoucích osob. Žalovaný dospěl k závěru, že chování žalobkyně představuje závažné ohrožení zájmů společnosti, a veřejný zájem na jejím vyhoštění proto převážil nad ochranou před tvrzeným zásahem do jejího soukromého života, když na území České republiky pobývají její dcera a syn, kteří zde mají trvalý pobyt. Konstatoval, že rozhodnutím o správním vyhoštění sice bude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, s ohledem na závažné a opakované úmyslné protiprávní jednání z její strany ovšem žalovaný nepovažuje tento zásah za nepřiměřený.

[16] Se závěry žalovaného se ztotožnil rovněž městský soud, který se v napadeném rozsudku odkázal na závěr žalovaného, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v případě stěžovatelky přiměřeným z hlediska zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života, a to právě s ohledem na protiprávnost jejího jednání. Pokud stěžovatelka uváděla, že je dlouhodobě nemocná, invalidní a dcera o ni pečuje, není vyloučeno, aby jí tuto péči poskytovala i na Ukrajině, kam může se žalobkyní vycestovat. Rovněž tak může žalobkyni nadále finančně podporovat. Městský soud nepovažoval za nutné v rámci řízení vyslechnout dceru nebo syna stěžovatelky.

[17] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Podle § 174a téhož zákona *„při posuzování přiměřenosti dopadů*

rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se zcela nedostatečným způsobem vypořádal s otázkou, zda důsledkem napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění, nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, a jeho kasační stížností napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jakož i pro vady dokazování, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Městský soud se sice vypořádal s otázkou, zda žalovaný ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců řádně zohlednil druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatelky, nevypořádal se však s dalšími kritérii, jakými je délka jejího pobytu na území České republiky, její věk, zdravotní stav, rodinné vztahy, ekonomické poměry, jakož i společenské a kulturní vazby navázané na území České republiky a intenzitu vazeb k Ukrajině jako státu, jehož je stěžovatelka státním občanem.

[19] Nejvyšší správní soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým správní orgány posoudily druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatelky. Této otázce správní orgány věnovaly značnou pozornost, přičemž rovněž městský soud se v napadeném rozsudku s touto otázkou vypořádal velmi důkladně.

[20] Posouzení ostatních kritérií přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky do jejího soukromého nebo rodinného života však již byla věnována pozornost v podstatně menším rozsahu, přičemž městský soud řádně nevyhodnotil, zda žalovaný v tomto směru dostál požadavkům zákona. V této souvislosti je třeba konstatovat, že městský soud se nevypořádal se zohledněním kritéria délky pobytu stěžovatelky na území České republiky, když žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko poukázal na to, že stěžovatelka pobývala na území České republiky nejméně od 4. 1. 2011 do 7. 2. 2011 neoprávněně přesto, že jí bylo již dříve – rozhodnutím ze dne 9. 2. 2010 – pod identitou M. K. uloženo správní vyhoštění. Pokud se tedy městský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že M. K. a stěžovatelka jsou jedna a tatáž osoba, bylo zjevné, že stěžovatelka na území České republiky neoprávněně pobývala i před rokem 2011, přičemž z protokolu o vyjádření účastníka řízení, který byl dne 8. 2. 2010 sepsán s osobou, která vystupovala pod jménem M. K., jakož i z rozhodnutí o jejím správním vyhoštění ze dne 9. 2. 2010 se podává, že tato osoba pobývala v České republice již od roku 2001. Je proto třeba konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval zjištěním skutečné délky pobytu stěžovatelky na území České republiky (ať již pod identitou vlastní nebo pod jménem M. K.), a délku pobytu tak výslovně nezohlednil ani při posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky do jejího soukromého nebo rodinného života. Na tuto skutečnost však městský soud nereagoval a s tímto kritériem se žádným způsobem nevypořádal. Stejně tak nebyl v napadeném rozhodnutí žalovaného, jakož ani napadeném rozsudku městského soudu výslovně zohledněn věk stěžovatelky, což bylo namístě vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v době, kdy bylo vedeno správní řízení, poměrně pokročilého věku.

[21] Městský soud se pak zejména nevypořádal se způsobem, jakým žalovaný zohlednil zdravotní stav stěžovatelky, jako velmi podstatným kritériem posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého nebo rodinného života. Závěr městského soudu, že pokud stěžovatelka uváděla, že je dlouhodobě nemocná, invalidní a dcera o ni pečuje, není vyloučeno, aby jí tuto péči poskytovala i na Ukrajině, kam může se žalobkyní vycestovat, nelze v kontextu zdravotního stavu stěžovatelky, jak byl nastíněn v řízení před správními orgány a následně i v řízení před městským soudem, hodnotit jinak než jako zcela nedostatečně odůvodněný. Pokud totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že pro posouzení věci je samo o sobě irelevantní, že na Ukrajině byl stěžovatelce přiznán invalidní důchod III. stupně, pak tato skutečnost nic nemění na tom, že uznání invalidity stěžovatelky ze strany ukrajinských orgánů sociálního zabezpečení ukazuje na její podstatně zhoršený zdravotní stav, kterým však již byl žalovaný v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců povinen se zabývat a tento zohlednit. Je třeba konstatovat, že žalovaný v tomto směru odpovídajícím způsobem nezohlednil podklady, které měl k dispozici, konkrétně průkaz ukrajinského orgánu sociálního zabezpečení ze dne 11. 11. 1998, série AA č. 712215, z něhož se podává, že stěžovatelka je invalida III. stupně, a to v důsledku celkového onemocnění, přičemž průkaz byl vydán od 12. 8. 1998 na dobu neurčitou, jakož ani lékařské potvrzení č. 198 ze dne 12. 10. 2010, vydané Sambirskou ústřední okresní nemocnicí, z něhož se podává, že stěžovatelka vyžaduje cizí péči, neboť (na Ukrajině) bydlí sama. Ve správním spise je dále založena lékařská zpráva ze dne 5. 5. 2011, vystavená MUDr. P. H., Fakultní Thomayerova nemocnice v Praze, Neurologie – neurologická ambulance, ve které je konstatována mikroangiopatie (poškození drobných krevních cév vedoucí k poruše krevního průtoku), Ateroskleróza (ATS), korová atrofie (úbytek šedé kůry mozkové), jakož i hrubě abnormální záznam EEG (elektroencefalogramu), nejspíše iktální (ve formách záchvatů), a opakující se vertigo (závratě).

[22] V řízení před městským soudem pak byly stěžovatelkou předloženy další lékařské zprávy, které sice nemohl zohlednit žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, neboť jsou data pozdějšího, přičemž ve správním spise jsou založeny poukazy na nadcházející specializovaná vyšetření stěžovatelky, tyto lékařské zprávy ovšem mohl zohlednit městský soud v rámci posouzení, zda žalovaný řádně posoudil zdravotní stav stěžovatelky k datu vydání napadeného rozhodnutí. Městskému soudu takto byly předloženy lékařské zprávy, jakož i potvrzení ze dne 23. 7. 2012, ve kterém ošetřující lékařka MUDr. S. B., J. 2992/8, P. 10, konstatovala závažné kardiologické a neurologické onemocnění stěžovatelky, pro které je nutná terapie a stálý lékařský dohled, a podotkla, že by byla vhodná léčba v Česku, kde má trvalý pobyt syn stěžovatelky. Tyto podklady sice byly čteny při jednání před městským soudem, v odůvodnění napadeného rozsudku ovšem nebyly žádným způsobem vyhodnoceny. Pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění pak lze poukázat rovněž na lékařskou zprávu ze dne 10. 10. 2012, která byla stěžovatelkou předložena v rámci řízení o kasační stížnosti a v níž lékařka MUDr. D. T., Ph.D., specialistka pro obor neurologie, lékařské zařízení KlinNeuro s.r.o., Revoluční 765/19, Praha 1, vyslovila závěr, že stěžovatelka je obtížně mobilní, sužovaná chronickými bolestmi celého skeletu, nemůže cestovat a potřebovala by získat trvalý pobyt za účelem zajištění řádné lékařské péče.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný, jakož ani městský soud se nevypořádali ani s dalšími kritérii pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky do jejího soukromého nebo rodinného života, jak jsou tyto vymezeny v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to s povahou a pevností rodinných vztahů a ekonomickými poměry stěžovatelky, jakož ani jejími společenskými a kulturními vazbami navázanými na území České republiky a intenzitou vazeb k Ukrajině jako státu, jehož je stěžovatelka státním občanem. I pokud by totiž žalovaný býval dospěl ke správnému závěru, že na stěžovatelku nebylo lze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, nevypořádal se s tvrzeními stěžovatelky, že žije na území České republiky ve společné domácnosti se svojí dcerou (a později též vnukem, u něhož je usilováno o udělení státního občanství České republiky) a že v Česku žije i syn, přičemž všichni tito příbuzní zde mají přiznán trvalý pobyt. Žalovaný se nevypořádal ani s tvrzením stěžovatelky, že žádného dalšího blízkého příbuzného kromě uvedených potomků nemá, a to ani na Ukrajině, a že veškeré rodinné a sociální zázemí má v Česku. V této souvislosti je přitom třeba znovu poukázat na absenci zohlednění délky pobytu stěžovatelky na území České republiky, když žalovaný, jakož i městský soud vycházeli z neoprávněného pobytu od 4. 1. 2011. Pokud ovšem žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka je tatáž osoba jako M. K., za kterou se dříve vydávala, pak ze správního spisu vyplývá, že tato osoba pobývá na území České republiky podstatně déle – od roku 2001, jak bylo uvedeno výše.

[24] Městský soud se pak ani v tomto ohledu řádně nevypořádal s otázkou, zda žalovaný dostál požadavkům zákona na řádné vyhodnocení přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky, přičemž otázku rodinného a sociálního zakotvení stěžovatelky v České republice a naopak jejího vykořenění na Ukrajině by případně bylo možno prokázat rovněž na základě svědeckých výpovědí dcery a syna stěžovatelky, kteří byli přítomni při jednání, městský soud ovšem (bez bližšího odůvodnění) nepovažoval za potřebné je vyslechnout, popř. vyslechnout další vhodné osoby.

[25] Dalšími námitkami stěžovatelky uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, napadeného rozhodnutí žalované, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a veškeré spisové dokumentace k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[27] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Na městském soudu tak především bude, aby znovu projednal žalobu žalobkyně proti napadenému rozhodnutí žalovaného,

a to vycházeje z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v tomto rozsudku, tedy zejména aby znovu přezkoumal způsob, jakým se žalovaný vypořádal s posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění stěžovatelky do jejího soukromého nebo rodinného života, a pokud to uzná za potřebné, provedl v tomto směru další dokazování, a to zejména lékařskými zprávami předloženými stěžovatelkou, popř. svědeckými výpověďmi dcery a syna stěžovatelky či dalších vhodných osob.

[28] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu